

Sasváry Erzsébet

Az őszt engem mindig az elmúlásra emlékeztet. Ezt a hangulatot tükrözik a következő versek.

A kismadár imája

*Neveddel meggyűrűzted a lábam,
Szárnyam tövébe pecséted beütötted
Fészkedből bármily messzire szállok
Mindnyájan megtudhatjátok
Honnan is jöttem
Add, hogy én se feledjem
Akár nektárral csorduló kertek ölén
Akár hűs párát lehelő ligetekben
Vagy villámló, vészes felleghyekben
Repdes a szárnyam
Tudjam, kié vagyok, végcélként hova tartok
Gőzölgő szántás rögén csipegetve,
Kelő szivárvány ívére feszülve
Bárhová, s bárhogy vinne az út
Neked szóljon dalom, ha nem is oly híres,
Nem is ér mindig az égig
Gyenge torokból
Kérlek, ismerj el majd Te is magadénak
Ha elvéreznék sasok éles karma között,
Vagy egyszer, egy végtelen télben
Ha elfagyna szárnyam, s jeges sziklába csapódva
Törnék ezerbe,
Lásd meg a jeledet rajtam!
Őriztem, ahogy tudtam
S behunyt szemű, elnémult madarad-engem
Irgalmas, simogató kezű Gazdám
Végy tenyeredbe!*

Gyertyaláng
/Rendhagyó haiku-csokor/

*Régi temető
Szélfúttá keresztjei
Állnak mind, sorban*

*Márványoszlopok árnyán
Lépeget a Nap
Lenézve még búcsút int*

*Hűnyó szelíd sugárban
Bearanyozza
Árva virágainkat*

*Gyertyalánggal összeszótt
Emlékeinkkel
Estére tovaballag*

*Ballagunk, kedveseink
Csak imánk marad:
Őrizze álmotokat!...*

Őszi, mélabús csokor

Időmúlás

*Minden változik, múlik
Semmi sem olyan, mint régen
Tudom, az élet rendje ez
Néha talán még kék az ég
De már őszi szél lengedez
A sárgult avart viszi, hordja
Majd hó fedi be, szenttelen
Csak fel- felcsillanó szemedben
Látszik a néma küzdelem*

*Hogy szeretnél még tenni, járni,
Minden nap csodára várni
Nem oly gyors a lábad, mint régen
Örülsz, ha a Nap süt az égen
S percek, órák, napok hullanak egyre
Kiüresedő tenyeredre*

Mozaik

*Az est ma végtelen és sötét
Sápadtan bandukol a Hold
Egy madár röpte még átsuhan a réten
Eszembe jut egy dallam, egy régi este
Itt álltunk AKKOR is?-- magamtól kérdem--
S bús-édes emlékét újra érzem*

Valaki vár...

*Sok piros-barna levél a fákon
Őszre jár,
Mindegyik majd a nyirkos földre hull
A Nap bágyadt, szűrt sugarával
Még egy langy mosolyt küld
Mielőtt bealkonyul
Néma, fájdalomtalan a búcsúzás
Az avar illata, mint a lehellet,
A szürkületben lengve tovaszáll
Minden hulló levél, hervadt virág
Olyan, mint egy-egy csendes kis halál
A holt levélen rejtélyes üzenettel:
Odaát valaki vár...*